Пише: Вања Ј. Вученовић
четвртак, 06 март 2008 23:20

Био једном један народ

Свако чудо за три дана, каже наш народ. Чини се да ни ово наше чудо у виду фебруарског прокосовског бунта или отпора под паролом “Косово је Србија“, није трајало ништа дуже. Тај „одлучни“ отпор испарио је негде у исто време кад и последњи дашак дима са другог спрата фамозне савезничке амбасаде у Кнеза Милоша. Или можда боље речено, негде са „нестанком“ последњег пара реномираних „Најк“ патика из неколицине раскошних бутика у Краља Милана. Нема шта, Косово је срце Србије!

Према свему судећи, тај отпор нам се више никада неће вратити, уосталом као ни онај толико осуђивани и „залудни“ из 99-те године. У ствари, отпора овог пута као и да није било. Или га ја, ето, нисам приметио. Каква неувиђајност с моје стране. Волео бих да ме неко увери у супротно. Али то ће бити тешко, зар не? А уколико га је којим случајем истински и било онда је био врло кратког и контролисаног домета, а све ово последње јесу његови последњи трзаји у одбрани онога, што се још само у сувопарној теорији среће у Србији, све непопуларније и ређе, назива националним достојанством. Међутим, пракса је, као што је познато, готово увек нешто сасвим друго, па и кад је о националном достојанству реч.

И тако, када се све сабере и одузме, долазимо до помало забрињавајућег резултата да смо, чини се, само „фола ради“ одбијали и негодовали, а на крају ипак „колективно свесно“ прогутали ту већ добро познату и најављивану „горку косовску пилулу“, што се могло наслутити већ дан после, чинило се у први мах, обећавајућег београдског перформанса – „ватреног“ 17. фебруара. Сви смо је прогутали, и политичка елита и ми остали обични и небитни, заједно, без разлике, онако у пакету, мушки! И то, ако смем да приметим, без неког значајнијег опирања и гађења, иако баш и није била обложена шећером како су нам то раније обећавали. Уосталом, тако то на крају ради свако непослушно дете када би родитељ мало гласније подвикнуо. Достојанствено!

Међутим, уколико бисмо бар за тренутак покушали да сагледамо ствари из неког другог угла, кроз ружичасте наочаре, како нам то неки појединци топло поручују, све „ово наше“ можда и не би изгледало баш тако трагично, као што ми то неоправдано уображавамо. Песимизму нема места, јер горак укус у устима ће несумњиво нестати, пре или касније, а живот (шта год да то у нашој интерпретацији више може значити) мораће да тече даље, овако или онако, са Косовом или без њега, поручују нам ти горепоменути. Једина непознаница, а на шта чак ни ти врли „просветљени“ појединци немају адекватан одговор, је то куда тај животни ток може да води након свега овога, и да ли уопште игде води. Уосталом, кога још све те суштинске ствари треба данас да занимају, јер од превеликог размишљања уме да заболи глава, отресито нам одговарају „просветљени“. Битно је да се ми и надаље држимо нашег „сигурног и све извеснијег“ евро-пута, шта год то значило. А неког новог „коња“ за трку ћемо већ опет пронаћи, када за то дође време. Ако ништа друго, бар територија за поклањање и трампу имамо. Додуше не много, али довољно. Амбасадор Цобел нам је својевремено лично рекао шта мисли о тим нашим територијама. Зар смо и то већ заборавили?

Међутим, ипак не би требало мислити да је ова последње исказана, мање-више свеопшта национална равнодушност и незаинтересованост поводом фришке косовске независности искључива последица дезоријентисане државно-националне политике и општенационалне апатије која траје само пар последњих година. Да се разумемо, та зла коб прати нас још од оног “историјског“ 11. јуна 99-те године, када је иначе (чисто подсећања ради, ако је неко већ и то заборавио), окончана милосрдна интеревенција на ову земљу. Хуманитарна и милосрдна – да нисам нешто погрешно рекао? И тада смо, непосредно после завршетка „изнуђених аеромитинга“ слично као и данас беспоговорно натакли те ружичасте наочаре и кренули да тражимо савезнике и пријатеље по свету. И пронашли смо их. Данас убиремо плодове тих пријатељстава. И баш нам је лепо, дивота!

Пре само пар година, мој блиски пријатељ рекао ми је нешто, за шта у први мах нисам мислио да је вредно пажње и неке дубље анализе, јер се тада све то чинило тако далеко и непримењиво на овај наш „национални случај“: „Вања, и веће „божје“ народе и Царства историја је немилосрдно гутала и они су нестајали без трага, па зашто би онда ми, тако сићушни, били изузетак у свој овој нашој беди, несрећи и неслози! Данас, ове његове речи отрежњујуће одзвањају у мојој глави. И са „наочарима“ и без њих.

Нови Сад, 05.03.2008.